

[Grethe Philip.]

se, dels den vægt, man lægger på, at det skal ske gradvis.

Redegørelsen drejer sig for en væsentlig del om det offentliges udgifter, om væksten heri, prioriteringen og muligheden for at få det mest mulige ud af de forhåndenværende ressourcer. Derimod siges der meget lidt om, hvordan vi stimulerer erhvervslivet til at gå i lag med ny eller med udvidet produktion. Jeg ved, at der senere vil komme et indlæg fra salen herom, og jeg vil derfor indskrænke mig til at sige, at jeg tror, vi i fremtiden vil blive nødt til mere at gå ind i en styring af erhvervslivet. Vi har allerede en betydelig styring via skatte-, penge- og prispolitik, via egnsudvikling, næringslovgivning og meget mere. Yngre fremstående erhvervsfolk diskuterer ivrigt, om staten ikke skulle søge at dirigere vore knappe arbejds- og kapitalressourcer derhen, hvor de står sig bedst i konkurrencen med udlandet. Jeg mener, vi burde lytte noget mere til de tanker, de gør sig, og søge at finde frem til, hvordan vi — i hvert fald forsøgsvis — kan finde en praktikabel måde at realisere i hvert fald nogle af de tanker på, disse yngre folk har været inde på.

Vi har nu fået en stor betænkning, resultatet af et meget omfattende arbejde. Hvordan kommer vi videre? Jeg ville være glad for at høre, hvilke tanker arbejdsministeren for sit vedkommende har gjort sig herom. Jeg har allerede forleden under finanslovedebatten sagt, at jeg mener, vi her i folketinget må se at komme i gang med et tværpolitisk samarbejde om de store linjer for planlægningen for fremtiden, herunder også prioriteringen af de opgaver, stat og kommune skal påtage sig. Jeg var glad for at høre, at socialdemokratiets ordfører var interesseret i at gå ind i en sådan debat i investeringsudvalget. I det radikale venstre vil vi i hvert fald være meget åbne for et sådant samarbejde.

Poul Dam: Det er allerede blevet sagt af andre ordførere, men jeg vil gerne gentage det, at noget af det vigtigste i denne situation er, at man ikke lader sig paralisere af den bog, vi har fået. Det er et stort og grundigt arbejde, der er udført, der er mange tal i den, der er mange korrekte beskrivelser, men hvis man tror, at hele sandheden om de

næste 15 år er sagt i den bog, så tager man fejl, og så har man for resten også fra politisk side afskrevet sig retten til at påvirke udviklingen.

Det er først og fremmest en materiale-samling, en materialesamling, der i første række indeholder fremskrivninger, prognoser, på grundlag af det, vi ved i dag, på grundlag af de planer, der foreligger rundt omkring i ministerierne og andre steder, som jo også bygger på nutiden og fortiden, og så en vis tilpasning, en vis sammenpresning af visse af disse planer, fordi det viste sig, at når man lagde dem alle sammen sammen, kom det ikke til at stemme, så så det ud, som om der ikke var penge nok. Det er det hele. Noget egentligt forsøg på at give et billede af fremtiden synes jeg knap nok, man kan tale om. Det er, som om de udmærkede embedsmænd, der har været hovedansvarlige for udarbejdelsen, ikke har lært ret meget af den fremtidsforskning, som er startet i de senere år — både her i landet og ganske særlig i udlandet — og hvor man bl. a. anvender den metode, at man lader en række mennesker, som alle sammen beskæftiger sig med ting, der peger fremad, gensidigt bedømme hinandens forudsigelser, hinandens spådomme, og derigennem få en slags statistisk udtryk for, hvad folk, der beskæftiger sig med udviklingen, forventer af denne udvikling.

Nu kan man nok sige, at meget i fremtidsforskningen er forholdsvis fantasifuldt; det gælder dog ikke i samme grad i de senere år, som det har gjort tidligere. Hvis man husker, hvordan Illustreret Familiejournal så ud i 1920'erne med fremstillinger af fremtidssamfundet, så vil man vide lidt om, hvad fantasi er, men man vil jo også vide, at en hel masse af det, der var vild fantasi i 1920'erne, er blevet realitet i dag. Det er ikke sådan, at tingene har stået stille. Det er tværtimod sådan, at i mange tilfælde har netop de fantasifulde fået ret. De fantasifulde var måske en gang imellem for vidtgående, og i den forbindelse var det, at Chesterton i sin roman „The Napoleon of Notting Hill“ fortalte, at det var helt galt, fremtiden ville blive nøjagtig som nutiden, og så skrev han en meget spændende romantisk historie om, hvordan man ville administrere London i 1984. Senere var der en anden forfatter, der skrev en helt anden bog